

ΌΠΩΣ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΖΗΣΑΜΕ

*Πόσο δύσκολο είναι να κάνουμε
στην άκρη όσα τα πρέπει που
μας εγκλωβίζουν σε μία ζωή μισή;*

**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ
ΣΙΑΦΗ-ΔΙΑΜΑΝΤΗ**

ΤΙΤΛΟΣ: Όπως ποτέ δεν ζήσαμε
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κωνσταντίνα Σιάφν-Διαμάντη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Κωνσταντίνα Σιάφν-Διαμάντη
Copyright © 2024 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-628-5713-63-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικός αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΣΙΑΦΗ-ΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΟΠΩΣ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΖΗΣΑΜΕ

Εκδόσεις Έξιν

Βρέθηκε στη δίνη του μυαλού της και όσο κι αν προσπαθούσε να απεγκλωβιστεί, της ήταν αδύνατον. Τα πάντα γύρω της θολά, να περιστρέφονται πότε με ιλιγγιώδη ταχύτητα και πότε αργά. Ένιωθε όλους εκείνους δίπλα της που προσπαθούσαν να τη βγάλουν από αυτόν τον κυκλώνα, όμως αδυνατούσε να μιλήσει, να ανοίξει έστω τα μάτια της. Οι δυνάμεις της την είχαν εγκαταλείψει τελείως και όσο και αν πάλεψε σκληρά για να κρατήσει την αγάπη που γλιστρούσε μέσα από τα χέρια της, αποδείχτηκε ακατόρθωτο.

Συνεχώς τρύπωναν εικόνες μέσα στο κεφάλι της που της προκαλούσαν ζάλη. Σε κάποιες ήταν παιδί, έτρεχε αμέριμνη στην ακροθαλασσιά και ο πατέρας της την κυνηγούσε, ενώ η μητέρα της γελούσε που τους έβλεπε. Σε άλλες, είχε πλέον μεγαλώσει, έκανε βόλτες σε μια παριζιάνικη συνοικία, ησυχία και ομορφιά τριγύρω της. Έπειτα, είχε παντρευτεί, έβλεπε τα παιδιά της, τα είχε στην αγκαλιά της και

εκείνα είχαν τυλιγμένα τα χεράκια τους γύρω από τον λαιμό της.

Προσπαθούσε να συνέλθει, ήξερε τι θα επακολοιούσε, αλλά δεν τα κατάφερε. Έτσι, αφέθηκε για ακόμη μια φορά. Τώρα, βρισκόταν στην Ελλάδα, σε ένα νησί. Έβλεπε τη φιγούρα του να πλησιάζει, να της χαμογελά και να της χαρίζει τον κόσμο όλο, να την κλείνει στην αγκαλιά του και εκείνη να νιώθει πως έχει βρει τον παράδεισό της. Μαζί, ευτυχισμένοι, να σαλπάρουν με οδηγό την αγάπη τους. Και ξαφνικά, όλα να γίνονται στάχτη. Το κουδούνι, η κοπέλα που στεκόταν μπροστά της να ζητά εκείνον. Ποια ήταν; Τι ήθελε; Όλα κατέρρευσαν σαν τραπουλόχαρτα, οι μάσκες έπεσαν, η αλήθεια ήταν εκεί μπροστά της, ή καλύτερα, η προδοσία. Πνιγόταν, δεν μπορούσε να πάρει ανάσα. Της έκοβαν τον αέρα. Άνοιξε ξανά την πόρτα να φύγει. Πού να πάει; Πώς να φύγει; Η καρδιά της μάτωνε, μα η λογική της της έλεγε να τρέξει μακριά. Μια τελευταία ανάσα και έφυγε. Όσπου τα πάντα μαύρισαν γύρω της... Επιτέλους, λίγη ηρεμία.

Τα τρία παιδιά που ήταν παρόντα τη στιγμή που λιποθύμησε, είχαν ανησυχήσει, μιας και δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι της είχε συμβεί. Όταν τελικά κατάφεραν να τη συνεφέρουν κάπως, για άλλη μια φορά η πραγματικότητα ήρθε και τη συνέθλιψε. Έκανε το λάθος και άνοιξε την καρδιά της, τον πίστεψε. Και τι πήρε ως αντάλλαγμα; Πόνο, αβάσταχτο πόνο. Πλέον, ήθελε την ησυχία της, ήθελε να φύγει, να απομακρυνθεί από όλους και από όλα.

Ήθελε να μπορούσε να τον διαγράψει από τη μνήμη της. Δεν μπορούσε όμως, γιατί τον αγάπησε με όλη της την ψυχή. Εκείνος, όμως, όχι...

Έπρεπε να φανεί δυνατή για χάρη των παιδιών της, μόνο γι' αυτά θα συνέχιζε και θα στεκόταν στα πόδια της. Δεν θα έκανε τη χάρη σε κανέναν να τη δει να καταρρέει, επειδή κάποιος κομμάτισε την καρδιά της. Απλά χρειαζόταν ένα μικρό διάστημα αποχής από τα πάντα, για να ανασυγκροτήσει τον εαυτό της, ένα μικρό διάλειμμα.

Στέφανος

Η βροχή έπεφτε δυνατή, κάνοντας τα ρούχα να κολλήσουν πάνω στο σώμα του, μα εκείνος κρατούσε το πηδάλιο σφιχτά, διατηρώντας τη ρότα που είχε προγραμματίσει. Δεν ήθελε να φορέσει το αδιάβροχό του, ούτε να μπει μέσα στην καμπίνα. Ένωθε το νερό να τον ανακουφίζει από όλα όσα σιγόκαιγαν μέσα του όλα αυτά τα χρόνια, να τον ξεπλένει και να τα παρασέρνει μαζί του στα βάθη της θάλασσας. Εξάγνιζε την κάθε άσχημη στιγμή που στιγμάτιζε την ψυχή του. Είχε επωμιστεί πολλά βάρη, από όταν ήταν παιδί ακόμα, και οι συνθήκες τον μεγάλωσαν απότομα. Τα μόνα φωτεινά σημεία σε όλη του την πορεία οι δύο γυναίκες της ζωής του, οι κόρες του. Ευτυχώς, τη δεδομένη στιγμή, η αλήθεια είναι ότι δεν φυσούσε πολύ, γιατί σίγουρα δεν θα ήθελε να τις αφήσει ορφανές. Αν δεν είχε εμπιστοσύνη στο σκάφος του και στη δική του καλή φυσική κατάστα-

ση, δεν θα το ριψοκινδύνευε να βγει στα ανοιχτά.

Όσο αγαπούσε και λάτρευε τη θάλασσα, άλλο τόσο τη φοβόταν. Ήταν απρόβλεπτη και εκείνη όπως όλες οι γυναίκες, ωστόσο ήταν η μοναδική που δεν του φόρτωνε επιπλέον βάρη στην ψυχή του. Τον ηρεμούσε, τον γαλήνευε, ήταν η ερωμένη του, η ψυχολόγος του, η γιατριά του. Εκείνη μόνο γνώριζε κάθε κρυφό του πόθο, κάθε πόνο και κάθε στενοχώρια του. Ήταν η μόνη που τον είχε δει να κλαίει, να φωνάζει, να πνίγεται μες στην απελπισία, να ουρλιάζει από τον αβάσταχτο πόνο της ψυχής του. Δεν της είχε κρύψει ποτέ τίποτα και εκείνη τον άκουγε καρτερικά χωρίς ποτέ της να τον κρίνει. Τον έβαζε μες στην υγρή της αγκαλιά και τον νανούριζε, καθώς άκουγε τον παφλασμό των κυμάτων, και τότε, ως δια μαγείας, κάθε βαρίδιο που κουβαλούσε στις πλάτες του για χρόνια εξαφανιζόταν, έστω και προσωρινά.

Το σκάφος του ήταν το άβατό του και καμιά γυναίκα δεν πάτησε ποτέ το πόδι της πάνω του, όπως καμιά γυναίκα δεν τον συγκίνησε ερωτικά όλα αυτά τα χρόνια. Δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει το ίδιο λάθος με κάποτε, να παντρευτεί και πάλι, αν και εκείνο το λάθος έφερε στη ζωή του τις δυο κόρες του που υπεραγαπούσε. Οι σχέσεις ήταν πολύπλοκες και στην ηλικία που βρισκόταν δεν μπορούσε πια να αναλώνεται στις ιδιορρυθμίες και τις ανασφάλειες κάθε νέας γυναίκας που γνώριζε. Δεν έτυχε, βέβαια, στον δρόμο του εκείνη που θα του τραβούσε το ενδιαφέρον, οπότε η εύκολη λύση ήταν οι σχέσεις της μιας βραδιάς.

Κοίταξε στον ορίζοντα. Στο βάθος διακρινόταν το νησί. Έφτανε στον προορισμό του. Η επίσημη έναρξη της ολιγοήμερης ελευθερίας του ήταν πλέον πραγματικότητα. Μόνο έτσι θα μπορούσε να αντέξει άλλον έναν δύσκολο χρόνο και όλα όσα θα έφερνε μαζί του. Από μακριά φαινόταν το μικρό απάνεμο λιμανάκι που θα τον φιλοξενούσε για σήμερα και ήδη η θάλασσα είχε ηρεμήσει αρκετά, μόνο η βροχή συνέχιζε να πέφτει, απλά με λιγότερη ένταση.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να κάνει τους κατάλληλους χειρισμούς ώστε να δέσει στη θέση που προοριζόταν για το σκάφος του. Πόσο υπέροχη ήταν αυτή η ηρεμία που επικρατούσε εκείνη την ώρα... Μπροστά του απλώνονταν μαγευτικά μικρά χρωματιστά μαγαζιά και παραδίπλα υπέροχα αρχοντικά. Πάντα απολάμβανε αυτή τη θέα, όμως ήταν η πρώτη φορά που τα πάντα ήταν τόσο ήρεμα, καθώς υπό άλλες συνθήκες το μικρό λιμανάκι έμοιαζε με πολύβουο μελίσσι.

Έδωσε το ιστιοπλοϊκό και άρχισε να ελέγχει πως όλα ήταν όπως έπρεπε. Τα ρούχα του και τα μαλλιά του ήταν μούσκεμα. Έβγαλε την μπλούζα του που έσταζε, αλλά πριν κατέβει στην καμπίνα να αλλάξει, η ματιά του περιπλανήθηκε για λίγο στο λιμάνι, όπου πρόσεξε πως κυκλοφορούσε κάποιος που έβγαζε φωτογραφίες. Δεν ήθελε να αφήσει άλλο λεπτό να περάσει, μιας και ο χρόνος ήταν πολύτιμος. Γνώριζε πως, όταν θα επέστρεφε σπίτι του, όλα όσα ήθελε να αποφύγει, θα τον περίμεναν εκεί, ακλόνητα και αμετακίνητα.

Από το πρωί που σηκώθηκε και κοίταξε έξω από το παράθυρο, ο ουρανός ήταν βαρύς. Είχε καθεί εκείνο το λαμπερό γαλάζιο και τη θέση του είχε πάρει ένα μουντό γκριζο, ενώ σκούρα σύννεφα είχαν αρχίσει να στέκονται απειλητικά πάνω από το νησί. Η χθεσινή ηλιόλουστη ημέρα με τίποτε δεν προμήνυε τη σημερινή συννεφιά. Η επερχόμενη βροχή θα της χαλούσε το πρόγραμμα και αυτό δεν της άρεσε καθόλου, μιας και θα έχανε πολύτιμο χρόνο, όμως δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Ήλπιζε, ωστόσο, πως με λίγη καλή θέληση και λίγο περισσότερο κόπο, θα κατάφερνε να τραβήξει κάποιες φωτογραφίες που ήθελε.

Έριξε μια ματιά στο δωμάτιο γύρω της και κατάλαβε πως δεν θα άντεχε για πολύ ακόμη εκεί μέσα. Εξάλλου, το είχε φωτογραφίσει αρκετές φορές, μιας και κάποτε ήταν αρχοντικό εξαιρετικής αρχιτεκτονικής και οι ιδιοκτήτες πλέον το είχαν μετατρέψει σε έναν μοναδικό ξενώνα, σεβόμενοι την παράδοση και την ιστορία του τόπου. Έβαλε μέσα στο σακίδιό της τη φωτογραφική της μηχανή και τους φακούς που θα χρειαζόταν και κατέβηκε να πει έναν καφέ.

Κάθισε στην αγαπημένη της θέση δίπλα στο παράθυρο. Επικρατούσε μια όμορφη ψυχία. Ήταν, βέβαια, αρκετά νωρίς, όμως η βροχή έκανε πολλούς να παραμείνουν ακόμη στα κρεβάτια τους. Έτσι ήθελε να είναι πάντα τα πρωινά της, να πίνει τον καφέ της ήσυχα και να χάνεται στις σκέψεις της χωρίς να ενο-

κλείται από φωνές. Κοίταξε έξω από το παράθυρο και αντίκρισε την αγριεμένη θάλασσα. Δεν κυκλοφορούσε κανείς στους δρόμους.

Μόλις ήρθε το πρωινό της, ξέσπασε και η βροχή. Μεγάλες σταγόνες χτυπούσαν πια αλύπτητα πάνω στο τζάμι και αλλοίωναν την εικόνα μπροστά της. Τα πάντα φαινόταν διαφορετικά, σαν τη ζωή της, που είχε αλλάξει τόσο πολύ τα τελευταία χρόνια, ίσως όμως μόνο επιφανειακά, σκέφτηκε. Αλήθεια, έζησε ποτέ της; Πόσες φορές την είχε κάνει αυτή την ερώτηση στον εαυτό της και απάντηση δεν μπορούσε να δώσει με σιγουριά. Ήταν ευτυχισμένη με τα δυο της παιδιά και είχε μια ήρεμη ζωή. Δεν της έλειψε ποτέ τίποτα, όμως η αλήθεια είναι πως τα υλικά πράγματα δεν είναι εκείνα που γεμίζουν τη ζωή μας, απλά την κάνουν πιο εύκολη. Εκείνο που δεν είχε ζήσει ποτέ της ήταν η ανεμελιά του έρωτα. Εκείνον τον έρωτα που σε παρασέρνει και σε πάει σε μια άλλη διάσταση. Μάλλον ο έρωτας κάτι είχε μαζί της, ή, ακόμα χειρότερα, έφταιγε η ίδια για αυτό. Ποτέ της δεν ένιωσε το παραμικρό για κανέναν, ούτε καν για τον πρώην άνδρα της, και σίγουρα δεν ήταν από εκείνες τις γυναίκες που απλά θα υποθήκευε το σώμα της για μια βραδιά, μόνο και μόνο για να νιώσει λίγες στιγμές ηδονής. Το μόνιμο παράπονο της μπτέρας της.

Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνό της και στην οθόνη είδε τη φωτογραφία της. Τέτοιος συγχρονισμός ούτε στα πιο τρελά της όνειρα.

«Καλημέρα, μαμά; Πώς είστε;»

«Καλημέρα, Αννέτ. Είμαστε όλοι καλά, εσένα όμως σε ακούω κάπως θλιμμένη. Τι σου συμβαίνει; Ή μάλλον, άσε, καταλαβαίνω. Καλά έλεγα να πας με παρέα, αλλά εσύ όπως πάντα κάνεις του κεφαλιού σου».

«Αχ, σε παρακαλώ, τώρα πίνω καφέ, μην αρχίζεις. Απλά βρέχει και μου χάλασε το πρόγραμμα. Ήθελα να βγάλω κάποιες φωτογραφίες και πλέον δεν μπορώ».

«Μπορείς ακόμη, χρυσό μου, να βγάλεις όσες φωτογραφίες θέλεις, αν έχεις το κατάλληλο μοντέλο. Βρες έναν γοητευτικό νεαρό και τράβηξέ του όσες γυμνές φωτογραφίες θέλεις, με το αζημίωτο φυσικά!»

«Μαμά...!»

«Σε αφήνω, γιατί θα αρχίσεις εκείνα τα οπισθοδρομικά πάλι και θα με εκνευρίσεις και δεν πρέπει! Είπαμε, τα νεύρα κάνουν ρυτίδες και θέλω το πρόσωπό μου να είναι άψογο. Καλή σου μέρα, ομορφιά μου!»

Κοίταξε το τηλέφωνο εκνευρισμένη που η μπότερα της τής το έκλεισε έτσι, όμως δευτερόλεπτα μετά χαμογέλασε. Αυτή ήταν η κυρία Αλεξάνδρα. Ένας χείμαρρος συναισθημάτων που τα εξέφραζε απερίφραστα χωρίς να κρύβει τον πραγματικό της εαυτό, και φυσικά χωρίς να νιώθει οποιαδήποτε συστολή για όλα εκείνα που της άρεσαν. Αυτή η επιμονή της όμως να θέλει η κόρη της να βρει κάποιον ερωτικό σύντροφο έστω και περιστασιακό, πραγματικά την εξόργιζε. Από την άλλη, ακόμη και πίσω από αυτό

διακρινόταν το ενδιαφέρον αλλά και η αγάπη της για εκείνη. Καταλάβαινε πως της έλεγε: ζήσε τη ζωή σου κάθε στιγμή και απόλαυσέ την όσο μπορείς!

Τοποθέτησε τον φακό που χρειαζόταν στη φωτογραφική της μηχανή, φόρεσε το τζόκεϋ καπέλο της, ήπια την τελευταία γουλιά από τον καφέ της και ξεχύθηκε έξω στο μικρό λιμανάκι. Κάποια επιπλέον ιστορία είχε να της πει και εκείνη θα την απαθανάτιζε με τη μηχανή της. Η βροχή είχε πλέον σταματήσει, το ίδιο και ο αέρας. Σε πολλά σημεία υπήρχαν μικρές λιμνούλες νερού, ενοχλητικές για κάποιους, για εκείνη όμως ένας μικρός θησαυρός, μιας και μέσα τους έβλεπε έναν άλλον κόσμο, εκείνον της αντανάκλασης.

Άρχισε να τραβά φωτογραφίες και εκεί που επικρατούσε απόλυτη ησυχία, κάτι την έκανε να σταματήσει. Ήταν ένα μικρό ιστιοπλοϊκό που πλησίαζε στο λιμάνι παρ' όλη την κακοκαιρία. Εστίασε πάνω του τον φακό και άρχισε να το φωτογραφίζει μανιωδώς. Ολόκληρη τη διαδρομή του, από τη στιγμή που μπήκε στο λιμάνι, μέχρι που έδεσε στη μικρή προβλήτα. Την προσοχή της τράβηξε η ανδρική φιγούρα, που έκανε κάθε κίνηση με επιδεξιότητα και προσοχή. Ξαφνικά, σταμάτησε να βγάζει φωτογραφίες και σάσισε. Ο άντρας έβγαλε το μπλουζάκι του, βρεγμένος καθώς ήταν ολόκληρος, και εκείνη διέκρινε το υπέροχο σμιλεμένο σώμα. Σήκωσε ξανά τη μηχανή για να τραβήξει άλλο ένα στιγμιότυπο και έπειτα έστρεψε με δυσκολία το βλέμμα της από πάνω του και άλλαξε πορεία, γιατί ένιωσε τη γυναι-

κεία της φύση να επαναστατεί και εκείνη δεν ήταν πλασμένη για ιστορίες λίγων ωρών! Κάτι άλλο θα έβρισκε να φωτογραφίσει, το σίγουρο ήταν πως έπρεπε να φύγει το γρηγορότερο από 'δώ!

Γιάννης

Δεν μπορούσε να καθίσει άλλο μέσα, εξάλλου λίγες ψιχάλες δεν ήταν τίποτα για εκείνον, έτσι τους πήρε όλους με το ζόρι και βγήκαν βόλτα. Είχε περάσει πολλές μπόρες από τότε που θυμάται τον εαυτό του. Η πιο μεγάλη απ' όλες, η μητέρα του. Ποτέ του δεν κατανόησε τον τρόπο που λειτουργούσε αυτή η γυναίκα και δεν νοιαζόταν για τα ίδια της τα σπλάχνα. Μπορούσε να τη χαρακτηρίσει ως τροπική καταιγίδα, που σφυροκοπούσε ανελέητα τα παιδιά της από τη στιγμή που γεννήθηκαν.

Πολλές φορές την είχε κατηγορήσει πως είχε αδυναμία στον μεγάλο του αδερφό, ωστόσο έβλεπε ξεκάθαρα πως δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Απλά εκείνον μπορούσε να τον διαχειριστεί καλύτερα με το πρόσχημα πως ήταν πλέον ο αρχηγός της οικογένειας από τότε που χώρισε με τον πατέρα τους και του δημιουργούσε ενοχές. Έτσι, πάντα τον είχε του χεριού της και εκείνος επωμιζόταν όλα τα βάρη που του φόρτωνε στις πλάτες του χρόνο με τον χρόνο. Τον έβλεπε ότι ασφυκτιούσε, ότι δεν άντεχε άλλο αυτή την κατάσταση, αλλά καταλάβαινε κιόλας ότι δεν μπορούσε να το διαχειριστεί και έτσι έπεφτε και πάλι στην παγίδα της.

Τουλάχιστον, γλίτωσε η αδερφή του από εκείνον τον ακατανόμαστο, από εκείνο το τέρας, τον άντρα της. Ούτε να τον θυμάται δεν θέλει. Στον νου του έρχονται ακόμα τα κλάματά της και οι ικεσίες της να μην παντρευτεί. «Δούλα σου θα με έχεις, μάνα», την παρακάλαγε και έπεφτε στα πόδια της να μην την αφήσει να φύγει από το σπίτι. Όμως, δεν τη λυπήθηκε, κοριτσάκι μικρό, του την έδωσε χωρίς καν να προλάβει ο πατέρας του να φτάσει και να τη γλιτώσει από τα χέρια του. Αλλά όταν ο Γιάννης άρχισε να βλέπει τις πρώτες μελανιές πάνω στο κορμάκι της, τότε ήταν που ορκίστηκε πως εκείνος ο άνθρωπος δεν θα γλίτωνε από τα χέρια του. Γλίτωσε, όμως, χάρη στα παρακάλια της αδερφής του να μην χαραμίσει τη ζωή του πίσω από τα σίδερα της φυλακής για ένα ανθρωπόμορφο τέρας.

Εκείνο που τον συγκράτησε ακόμα περισσότερο, ήταν το μουτράκι της ανιψιάς του, της Φωτεινής, που κρεμιόταν πάνω του σαν τη μαϊμού. Ποιος θα τις προστάτευε και τις δύο από τη μανία της μάνας τους, αν εκείνος ήταν μέσα; Έτσι, άλλαξε σχέδια και διάβαζε να περάσει Ιατρική και να τις πάρει κοντά του και τις δύο. Ευτυχώς, ο άντρας της αδερφής του σκοτώθηκε απρόσμενα σε ατύχημα και όταν ήρθε ο πατέρας του στην Κρήτη, του τα αποκάλυψε όλα και έτσι την επομένη, είχαν φύγει όλοι τους για Αθήνα.

Η μάνα του, όμως, ποτέ της δεν μετάνιωσε για τίποτα, και ούτε πρόκειται. Τέτοια σκληρή γυναίκα δεν έχει ξανασυναντήσει ποτέ στη ζωή του και ούτε θέλει. Ευτυχώς, η Παναγιώτα, η δεύτερη γυναίκα

του πατέρα του, στέκεται πλάι του σαν αληθινή μάνα, και ας μην τον γέννησε. Μπορεί να είναι ο μόνος που την αποκαλεί «μαμά», όμως το λέει με την καρδιά του. Τους καλοδέχεται με το χαμόγελο κάθε φορά που πηγαίνουν στην Πάτρα και τους αγαπά με όλη της την ψυχή.

Πήρε μια βαθιά ανάσα να εισπνεύσει τον θαλασσινό αέρα που τον αναζωογονούσε και έπαιρνε μακριά κάθε του σκέψη. Το βλέμμα του χάθηκε στη θάλασσα και στα γαλανά νερά της, που γίνονταν ένα με το μπλε του ουρανού και το φως του λαμπρού ήλιου που βγήκε ακτινοβόλος μετά τη βροχή. Κοίταξε στο τραπέζι πίσω του και είδε την αγαπημένη του να κάθεται και να τον κοιτάζει. Ήταν τόσο όμορφη και με την εγκυμοσύνη είχε γίνει ακόμη πιο όμορφη.

Η γνωριμία τους έγινε τις πρώτες μέρες, στα έδρανα του Πανεπιστημίου, και από τότε είναι μαζί. Έρωτας μεγάλος, με αρκετά σκαμπανεβάσματα στη σχέση τους, ιδίως από τη μεριά του. Η αγάπη τους, όμως, τους κράτησε ενωμένους. Τον Οκτώβριο παντρεύονται και περιμένουν το πρώτο τους παιδί. Μήπως επειδή σε λίγους μήνες θα γίνει πατέρας, το μυαλό του έκανε αυτή την αναδρομή σε ένα παρελθόν που δεν θέλει να θυμάται, αλλά δεν μπορεί και να ξεχάσει;

Δίπλα της στέκεται η ανιψιά του, η Φωτεινούλα του, που από μικρό μαιΐμουδάκι έγινε μια πανέμορφη κοπέλα και παντρεύεται με τον καλύτερό του φίλο. Πόσο ξαφνιαστική, όταν του το αποκάλυψαν, όμως ήθελε να είναι ευτυχισμένη -και ήταν ευτυχώς. Με τον Γιώργο είναι ταιριαστό ζευγάρι και η αγάπη που

τους ενώνει μεγάλη. Κολλάει από τα πολλά σιρόπια, όπως τους λέει κάθε φορά για να τους πειράξει. Συμφοιτητές και καλοί φίλοι εδώ και χρόνια οι δυο τους, αν όμως την πληγώσει, θα του κόψει τα πόδια, έτσι του είπε και το εννοούσε.

Θυμάται πως η γνωριμία τους έγινε στο σπίτι, ένα βράδυ που συναντήθηκαν τυχαία. Έρωτας κεραυνοβόλος και για τους δύο. Ο Γιώργος τότε ορκισμένος εργένης -όμως η μοίρα είχε άλλα σχέδια για εκείνον!- και η Φωτεινή ένα νεαρό κορίτσι που τότε άρχιζε η ζωή της. Η καρδιά τους άρχισε να χτυπά στον ίδιο ρυθμό και παρά τις αναστολές, ιδίως του Γιώργου, επειδή την περνούσε αρκετά χρόνια, στο τέλος επικράτησε το συναίσθημα και ο φίλος του προσπάθησε με κάθε τρόπο να την προσεγγίσει.

Βρέθηκαν αρκετές φορές, χωρίς να το γνωρίζει κανείς άλλος, όμως στο τέλος αποφάσισαν πως δεν μπορούσαν άλλο να κρύβονται, ιδίως από τον Γιάννη. Έτσι, μιας και οι δύο αντιλήφθηκαν πως δεν μπορούσαν ο ένας χωρίς τον άλλον, του ανακοίνωσαν μια μέρα πως είναι μαζί. Η αλήθεια είναι ότι εκείνος τους ζόρισε λίγο, δεν τους το έκανε εύκολο. Ήθελε να τους παιδέψει κάμποσο και να τους κρατήσει σε αγωνία, αλλά τελικά τους λυπήθηκε, μιας και κρέμονταν από τα χείλη του για να τους δώσει την ευχή του. Αυτό που είδε, όμως, τότε στα μάτια τους ήταν η φλόγα του έρωτα και της αγάπης, και ακόμη τη βλέπει πάνω τους.

Πώς τα φέρνει, λοιπόν, η τύχη καμιά φορά; Τέσσερα διαφορετικά άτομα, και όμως τόσο ταιριαστά!

Γιατροί και οι τρεις τους, στην ίδια κλινική μάλιστα, εκτός από τη Φωτεινή, που είναι η φιλόλογος της παρέας. Ο ίδιος είναι γυναικολόγος, η Χριστίνα του παιδίατρος και ο Γιώργος αναισθησιολόγος, που αν και διάλεξε αυτή την ειδικότητα, είναι ο πιο ευαίσθητος απ' όλους. Περνούσαν καταπληκτικά μαζί και έδεναν μεταξύ τους. Είχαν πάντα όρεξη για περιπέτειες και διασκέδαση. Καφεδάκι, μπάνιο στη θάλασσα, φαγητό, ποτό και αμέτρητα γέλια. Άφηναν πίσω τους τα πάντα και γυρνούσαν συνεχώς από 'δώ και από 'κεί ανέμελοι.

Πήγε και κάθισε στο τραπέζι τους. Αρκετά για σήμερα η αναδρομή στο παρελθόν. Το παρόν τού ανήκει και το μέλλον είναι η κόρη του, την οποία θα κρατά στην αγκαλιά του σε λίγο καιρό.

«Τι συζητάτε;» ρώτησε.

«Μας έκανες την τιμή να έρθεις;» πετάχτηκε η Φωτεινή. «Να, εδώ με τη Χριστίνα μιλάμε για τον γάμο σας. Αλήθεια, θείε, στη γιαγιά πότε θα πεις ότι παντρεύεσαι και πως περιμένεις και παιδί;» του είπε πειρακτικά.

«Κόψε το “θείε”, γιατί θα σε πετάξω στη θάλασσα!» απάντησε ο Γιάννης, που δήθεν θίχτηκε.

«Μα καλά, ακόμη δεν της το είπες; Τι περιμένεις;» πετάχτηκε ο Γιώργος.

«Λέω να της το πω, μόλις επιστρέψουμε στην Αθήνα. Θα της τηλεφωνήσω».

«Δεν μου έχεις πει ποτέ γιατί μαλώσατε και σχεδόν δεν μιλάτε από τα δεκαοχτώ σου», τον κοίταξε σοβαρή η ανιψιά του.

«Κάποια πράγματα δεν λέγονται, Φωτεινή μου. Είμαι σίγουρος πως θα πληγωθούν πολλοί. Για αυτό είναι καλύτερό να μην μιλάω και πολύ με τη γιαγιά. Αν το ήθελε και εκείνη, θα είχαμε περισσότερες επαφές».

«Και δεν σου λείπει;»

«Πολύ. Ιδίως τον πρώτο καιρό, ήθελα σαν τρελός να πάω να τη δω, αλλά από την άλλη, έπρεπε να καταλάβει το λάθος της».

«Το κατάλαβε;»

«Δυστυχώς όχι. Κάποιοι άνθρωποι δεν αλλάζουν. Οι αντιλήψεις που έχουν είναι βαθιά ριζωμένες μέσα τους. Το θέμα είναι ότι πληγώνουν και τα παιδιά τους, αλλά κάνουν πως δεν το βλέπουν, ή πολύ απλά δεν το παραδέχονται», κατέληξε μελαγχολικά.

«Εγώ δεν θα μπορούσα χωρίς τη μητέρα μου. Αυτή και αν πέρασε πολλά. Χήρεψε στα είκοσι και από τότε δεν θέλησε να ξαναπαντρευτεί, να φτιάξει τη ζωή της από την αρχή. Νέα ήταν, αλλά προτίμησε να μείνει μόνη της», είπε κοιτάζοντας τον Γιάννη, ψάχνοντας να δει τις αντιδράσεις του.

«Εσύ τι περίμενες από τη Χαρά; Την πάντρεψε και αυτήν η μάνα μας με το ζόρι στα δεκαπέντε της. Ακόμη απορώ πώς πάρθηκε αυτή η απόφαση, ένα παιδάκι ήταν, τι ήξερε η Χαρά από γάμο... Και στα δεκάξι της είχε εσένα», είπε εκνευρισμένος.

«Ναι, αλλά τον Νικολάκη, τον καημένο, καλά τον τρέχει τόσα χρόνια. Και την αγαπάει σαν τρελός ο κακομοίρης».

Ο Γιάννης έμεινε να την κοιτά σατισμένος.

«Από πότε το ξέρεις;»

«Δεν είμαι χαζή. Βλέπω πώς κοιτάζονται. Γιατί πηγαίνει η μάνα μου κάθε λίγο και λιγάκι στην Πάτρα; Μόνο για τον παππού; Και πόσες δουλειές έχει αυτός ο Νίκος στην Αθήνα, που έρχεται συνεχώς; Χαζή είναι η μάνα μου, που δεν τον παντρεύεται. Την άκουσα μια μέρα που μιλούσαν στο τηλέφωνο. Την παρακαλάει ο άνθρωπος και αυτή τίποτα. Φοβάται, λέει, τι θα πουν οι άλλοι».

«Μάλλον τι θα πει η μάνα μας φοβάται», είπε ο Γιάννης και γέλασαν όλοι.

«Εγώ πάντως τον συμπαθώ τον Νίκο. Ίσως να κάνω και εγώ μια συζήτηση μαζί της, όταν γυρίσουμε στην Αθήνα! Είναι ακόμη νέα, ούτε τα τριάντα οκτώ δεν έχει κλείσει. Τι θα της κάνει η γιαγιά;»

«Εσύ το λες αυτό, Φωτεινή;» πετάχτηκε ο Γιώργος. «Εδώ η γιαγιά σου θέλει να κάνουμε τον δικό μας γάμο όπως ονειρεύεται εκείνη και εμείς δεν της λέμε τίποτα!»

«Αφήστε τα αυτά τώρα, θα δούμε και για τον δικό σας γάμο και για τον δικό μου. Θα μιλήσω και με τη γιαγιά και με τη Χαρά. Μην αγχώνεστε εσείς. Ευτυχώς ο αδελφός μου ο Στέφανος δεν πρόκειται να ξαναπαντρευτεί», γέλασε.

«Αλήθεια, πού πήγε αυτός;» πετάχτηκε η Χριστίνα. «Του είχα πει να έρθει μαζί μας σήμερα, αλλά δεν πήρα ποτέ απάντηση! Δεν τον ξαναείδα από τότε».

«Ο αδερφούλης μου θα πήγε σε κανένα νησάκι

με το караβάκι του και ίσως με καμιά μικρούλα για παρέα. Τόσα χρόνια δεν τον έμαθες; Και δεν έχει και άδικο. Τον πάντρεψε και αυτόν η μάνα μας σχεδόν με το ζόρι, ενώ εκείνος αγαπούσε άλλη και δεν της είπε κουβέντα. Τώρα που χήρεψε, σιγά μην κάνει το ίδιο λάθος. Έχει τις κόρες του, δεν θέλει τίποτε άλλο! Απορώ, όμως, τόσα χρόνια πώς αντέχει. Έλα, αρκετά μιλήσαμε για τα οικογενειακά μας και μελαγχολήσαμε, ας αλλάξουμε θέμα».

Χαρά

Βρισκόταν στο σπίτι του Νίκου στην Πάτρα. Κάθε φορά που έφευγε η κόρη της, έφευγε και εκείνη, πάντα με την ίδια δικαιολογία, να δει τον πατέρα της και να τον βοηθήσει όσο μπορεί στη μικρή του επιχείρηση με το κρασί. Φοβόταν να ομολογήσει τη σχέση της με τον Νίκο. Φοβόταν την αντίδραση της κόρης της, την αντίδραση του αδελφού της του Στέφανου, αλλά κυρίως φοβόταν τη μητέρα της. Πάντα τη φοβόταν και πάντα έκανε αυτό που της έλεγε. Ο λόγος της διαταγή για τη Χαρά. Ευτυχώς, με τον πατέρα της και τον μικρό της αδελφό τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

Ο μικρός της αδελφός, ο Γιάννης, πάντα της είχε αδυναμία. Ίσως γιατί την έζησε περισσότερο από τον Στέφανο. Της εκμυστηρευόταν τα μυστικά του και εκείνη τα δικά της. Θυμάται πως τον είχε δίπλα της, όταν χρειαζόταν έναν ώμο για να κλάψει και εκείνος ήταν που τη βοήθησε, όταν έπρεπε. Πέρα-

σαν πολλές μπόρες μαζί και αυτό τους ένωσε περισσότερο. Στο μόνο που διαφωνούσαν ήταν όταν την πίεζε να φανερώσει τη σχέση της με τον Νίκο. Της έλεγε πως δεν υπήρχε λόγος να το κρύβει, εφ' όσον ήταν ευτυχισμένη μαζί του και πως δεν έπρεπε να τη νοιάζει τι θα πει η μάνα τους.

Ο πατέρας της, ο Άγγελος, ήταν πράγματι ένας άγγελος. Πάντα κοντά σε όλα τα παιδιά του, παρ' όλο που είχε χωρίσει με τη μητέρα τους, όταν ήταν μικρά ακόμη. Σε κάθε δυσκολία δίπλα τους, να προσπαθεί να τους βρει λύσεις, να τους δίνει κουράγιο και δύναμη να συνεχίσουν. Στο μόνο που έλεγε πως έκανε λάθος, ήταν που τα άφησε μαζί με την πρώην γυναίκα του και έτσι βγήκαν πολλά πράγματα εκτός ελέγχου, και δυστυχώς δεν πρόφτασε να σταματήσει πολλές άσχημες καταστάσεις, όπως τον δικό της γάμο.

Όταν ο πατέρας της ξαναπαντρεύτηκε με την Παναγιώτα, βρήκε την ηρεμία και τη γαλήνη δίπλα της και εκείνη τους στάθηκε σαν να ήταν πραγματική τους μητέρα.

Ο πατέρας της γνώριζε για τη σχέση της με τον Νίκο, και μάλιστα τον αγαπούσε σαν παιδί του. Χαιρόταν που η κόρη του αποφάσισε να συνεχίσει τη ζωή της και ο ίδιος τη συμβούλευε να δεχτεί την πρόταση γάμου που της είχε κάνει. Ο Νίκος ήταν πολύ ερωτευμένος με τη Χαρά εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Ήταν τριάντα χρονών, όταν την πρωτοείδε στο σπίτι του πατέρα της, στην Πάτρα, και έκανε τα πάντα για να μπορεί να τη βλέπει. Η Χαρά, χήρα για

τέσσερα χρόνια τότε, με ένα κοριτσάκι οκτώ χρονών, ντρεπόταν και μόνο στη σκέψη ότι της άρεσει ο Νίκος. Εκείνος, όμως, με μεγάλη υπομονή και αγάπη, κατάφερε να κερδίσει την καρδιά της.

Το μόνο που δεν του άρεσε, ήταν που είχαν τη σχέση τους κρυφή. Έτσι, μετά από τρία χρόνια πήγε μια μέρα στον πατέρα της και του είπε τα πάντα. Του είπε πως θέλει να την παντρευτεί, αλλά η Χαρά αρνείται. Από τότε είναι όλα αυτά τα χρόνια μαζί και βρίσκονται πότε στην Πάτρα και πότε στην Αθήνα. Όποτε μπορεί η Χαρά.

Γύρισε και κοίταξε τον Νίκο που έδειχνε έτοιμος να αποκοιμηθεί. Ήταν ακόμη πολύ όμορφος, όπως όταν τον πρωτογνώρισε, τα χρόνια που πέρασαν του πρόσθεσαν επιπλέον γοητεία. Οφείλει να του το αναγνωρίσει πως από την πρώτη στιγμή της φέρθηκε με μια ωριμότητα που σπάνια συναντάς. Την αγάπησε και εξακολουθεί να την αγαπά, ενώ εκείνη ακόμη τον παιδεύει. Πολλές φορές την πνίγουν οι τύψεις, γιατί τον κρατά δεσμευμένο μαζί της, ενώ τόσα χρόνια θα μπορούσε να τον είχε αφήσει να φτιάξει οικογένεια. Την πονάει, όμως, η σκέψη να τον χάσει. Σηκώθηκε αποφασισμένη, δεν μπορούσε να καθυστερήσει άλλο.

«Πού πας;» άκουσε τη βραχνή φωνή του κι ένιωσε για ακόμα μία φορά πεταλούδες στο στομάχι της.

«Πού θα πάω, Νίκο, στο σπίτι του πατέρα μου!»

«Δεν βαρέθηκες, βρε Χαρά; Έρχεσαι, κάνουμε έρωτα, φεύγεις. Τι θα γίνει επιτέλους; Σε θέλω δική μου, δεν το καταλαβαίνεις;» της είπε με παράπονο.

«Αυτά σου τα είχα ξεκαθαρίσει από την αρχή!»

«Χαρά, σε παρακαλώ, ας παντρευτούμε. Η κόρη σου μεγάλωσε, παντρεύεται και αυτή. Δεν σε έχει ανάγκη πλέον».

«Εάν θέλεις να παντρευτείς, μπορείς να το κάνεις με όποια θέλεις, όχι όμως με εμένα», του είπε εκνευρισμένη πιο πολύ με τον εαυτό της. Τι της ζητούσε; Ήξερε πως είχε δίκιο, όμως πώς μπορούσε να αποβάλει τους φόβους της;

Σηκώθηκε από το κρεβάτι κι εκείνος της έπιασε τα χέρια για να τη σταματήσει.

«Δεν θέλω άλλη, Χαρά, εσένα θέλω, πότε θα το καταλάβεις;» της είπε παραπονιάρικα και την πήρε αγκαλιά. «Εσένα και μόνο εσένα, και να το ξέρεις, θα πάω και θα τους τα πω όλα, δεν αντέχω άλλο μακριά σου. Δεν είμαστε παιδιά πια. Τόσα χρόνια είμαστε μαζί και έχω δικαίωμα στην ευτυχία», αναστέναξε. «Έλα να ξαπλώσουμε, ο πατέρας σου ξέρει ότι είσαι εδώ. Δεν πρόκειται να σου κάνει παρατήρηση, γιατί δεν γύρισες!»

«Το ξέρεις ότι δεν θέλω να δίνω δικαιώματα!»

Τον εκνεύρισε, όμως συγκρατήθηκε. Πώς κατάφερνε πάντα εκεί που ήταν στον παράδεισο μαζί της, με μία της λέξη να τα κατέστρεφε όλα;

«Απόψε όμως θα κάνεις αυτό που θέλω εγώ», της είπε όσο πιο απαλά μπορούσε. «Είναι η τελευταία σου μέρα εδώ. Αύριο θα σε πάω Αθήνα και από εκεί θα πας Ηράκλειο στη μάνα σου, θα κάνουμε καιρό να βρεθούμε. Κάνε και μια φορά αυτό που θέλω εγώ, σε παρακαλώ», την παρακάλεσε κοιτώντας τη στα μάτια.

Έμεινε τελικά και έκαναν πάλι έρωτα σαν να ήταν η πρώτη τους φορά. Ούτε εκείνη ήθελε να φύγει, όπως επίσης δεν ήθελε να πάει στην Κρήτη. Θα της έλειπε η παρουσία του στη ζωή της αυτές τις μέρες μακριά του. Αποκοιμήθηκε στην αγκαλιά του και αισθανόταν ευτυχισμένη. Εκεί ανήκε, κάθε φορά που ήταν δίπλα του ένιωθε πληρότητα. Την αγαπούσε, της το έδειχνε με κάθε τρόπο όλα αυτά τα χρόνια και γνώριζε πολύ καλά πως του στερούσε τη ζωή που ονειρευόταν.

Πόσες φορές δεν είχε σκεφτεί να τον αφήσει... Δεν είχε όμως τη δύναμη να το κάνει, τον αγαπούσε και εκείνη τρελά. Κάθε φορά που αυτό το ενδεχόμενο περνούσε σαν σκέψη από το μυαλό της, ξεσπούσε σε κλάματα, ξέροντας πως χωρίς εκείνον ήταν καταδικασμένη να ζει μαζί με τους εφιάλτες του παρελθόντος. Ήταν ο μόνος που την ελευθέρωσε, που κατάφερε να κόψει τα δεσμά της φυλακής που είχε φτιάξει στο μυαλό της. Ήταν εκείνος που την έκανε να αισθανθεί ασφάλεια δίπλα του και να του εξομολογηθεί όλα όσα είχε περάσει. Καθόταν και την άκουγε, την κρατούσε στην αγκαλιά του σφιχτά, τη χάιδευε και τη φιλούσε για να της δώσει κουράγιο να βγάλει όσα έκρυβε στην ψυχή της. Και στο τέλος της έλεγε πως θα είναι πάντα δίπλα της να την αγαπά και να τη φροντίζει. Πώς θα μπορούσε να αφήσει αυτόν τον άνθρωπο;

Το πρωί, καθώς έπιναν καφέ μαζί, παραδέχτηκε πως είχε δίκιο σε όλα όσα της ζητούσε. Έπρεπε να είχε πάρει την απόφαση να φανερώσει τη σχέ-

ση τους εδώ και πολύ καιρό. Τα χρόνια περνούσαν και ήδη είχαν χάσει πολλά πράγματα που θα έπρεπε να τα ζήσουν μαζί. Θα έπρεπε, όμως, να κάνει λίγη υπομονή ακόμη. Ήθελε πρώτα να το πει στην κόρη της και μετά στους άλλους δύο. Αν δεχόταν η Φωτεινή τη σχέση αυτή, ίσως δεν θα είχε και τόση σημασία τι θα έλεγαν οι άλλοι. Ο Στέφανος ίσως να την καταλάβαινε, η μητέρα της, από την άλλη, δεν είχε πλέον το δικαίωμα να της καθορίζει τη ζωή. Τα πράγματα έπρεπε να δρομολογηθούν, τη σωστή στιγμή όμως.

ΌΠΩΣ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΖΗΣΑΜΕ

Δεν είχε νιώσει ποτέ πώς είναι να ερωτεύεσαι και να παραδίνεσαι άνευ όρων στην αγάπη, πώς είναι να βάζεις τον εαυτό σου στο περιθώριο και να γίνεσαι ένα με τον άλλον. Παντρεύτηκε σε πολύ μικρή ηλικία και αυτό από πείσμα. Μετά τον χαμό του άντρα της, η Αννέτα αποφάσισε να αλλάξει ρότα στη ζωή της και να επιστρέψει στην Ελλάδα για να κάνει μια καινούργια αρχή. Μόνο όταν βρισκόταν στη θάλασσα ένιωθε ελεύθερος. Εκεί μπορούσε να αναπνεύσει και να αφεθεί. Από παιδί καταπίεζε τα συναισθήματά του και οι συνθήκες τον μεγάλωσαν απότομα. Ο Στέφανος παραδόθηκε στη λήθη του χρόνου πιστεύοντας πως όλα κυλούσαν ήρεμα. Όταν γνώρισε την Αννέτα, δεν φαντάστηκε ότι οι ζωές τους ακολουθούσαν εν αγνοία τους μία κοινή πορεία.

Το ατύχημα που τους ένωσε, η επιστροφή της από τη Γαλλία, η κλινική στην οποία δούλευαν και οι δύο, το αεροδρόμιο... Οι συμπτώσεις που εμφανίζονται στον δρόμο τους, δείχνουν και στους δύο πως είναι γραφτό να είναι μαζί.

Είναι έτοιμοι, όμως, να αντιμετωπίσουν την αλήθεια της ζωής και να ζήσουν όπως ποτέ μέχρι τώρα;

ECH
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0091

ISBN 978-628-5713-63-8

9 786185 713638